

3) Om svaret blir jakande, och bara om en med unionsrätten förenlig tolkning inte är möjlig: Ska principen om unionsrättens företräde tolkas så, att den utgör hinder för nationella bestämmelser eller en nationell praxis som innebär att de ordinarie nationella domstolarna är bundna av den nationella konstitutionsdomstolens beslut och av den nationella högsta domstolens bindande beslut och därför inte på eget initiativ kan avstå från att tillämpa rättspraxis enligt sådana beslut utan att begå en disciplinförseelse, även om de mot bakgrund av en dom av EU-domstolen anser att denna rättspraxis strider mot artikel 2 FEU, artikel 19.1 andra stycket FEU och artikel 4[.3] FEU, jämförda med artikel 325.1 FEUF, med tillämpning av kommissionens beslut 2006/928/EG, med hänvisning till artikel 49[.1] sista meningen i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, som i den aktuella situationen i det nationella målet?

(¹) Konventionen som utarbetats på grundval av artikel K.3 i fördraget om Europeiska unionen om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen (EGT C 316, 1995, s. 49).

(²) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1371 av den 5 juli 2017 du 5 juillet 2017 om bekämpande genom straffrättsliga bestämmelser av bedrägeri som riktar sig mot unionens finansiella intressen (EUT L 198, 2017, s. 29).

(³) EUT L 347, 2006, s. 1.

(⁴) Kommissionens beslut av den 13 december 2006 om inrättande av en mekanism för samarbete och kontroll av Rumäniens framsteg vid uppfyllandet av de särskilda riktmärkena för reformen av rättsväsendet och kampen mot korruption (EUT L 354, 2006, s. 56).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesfinanzhof (Tyskland) den 15 februari 2023 –
H GmbH mot Finanzamt M**

(Mål C-83/23, H GmbH)

(2023/C 205/28)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesfinanzhof

Parter i det nationella målet

Klagande: H GmbH

Motpart: Finanzamt M

Tolkningsfrågor

Frågor beträffande tolkningen av direktiv 2006/112/EG (¹):

- 1) Har en tjänstemottagare med hemvist i Tyskland rätt att rikta anspråk direkt mot de inhemska skattemyndigheterna i enlighet med EU-domstolens dom i målet Reemtsma Cigarettenfabriken av den 15 mars 2007, C-35/05, (EU:C:2007:167) om
 - a) tjänstemottagaren får en faktura med uppgift om inhemsk skatt av en tjänsteleverantör som också har hemvist i Tyskland, som betalas av tjänstemottagaren, varvid tjänsteleverantören i vederbörlig ordning betalar in den skatt som anges i fakturan till skattemyndigheten,
 - b) den fakturerade tjänsten emellertid utgör en tjänst som tillhandahålls i en annan medlemsstat,
 - c) tjänstemottagaren därför nekas rätt till avdrag i Tyskland för den ingående skatten, eftersom det inte föreligger någon skatt som enligt lag ska betalas i Tyskland,
 - d) tjänsteleverantören vidtar därefter en rättelse av fakturan, så att uppgiften om inhemsk skatt inte längre anges och fakturabeloppet därför minskas med det belopp som framgick av skatteuppgiften,
 - e) tjänstemottagaren inte kan få sina betalningskrav mot tjänsteleverantören tillgodosedda på grund av att ett insolvensförfarande har inletts avseende tjänsteleverantörens tillgångar och

- f) tjänsteleverantören, som hittills inte har varit registrerad i den andra medlemsstaten, har möjlighet att registrera sig för mervärdesskatt i denna medlemsstat, så att denna leverantör sedan med angivande av ett skatteregistreringsnummer som tilldelats av den medlemsstaten kan utfärda en faktura till tjänstemottagaren i vilken mervärdesskatten i denna medlemsstat anges, vilket skulle ge tjänstemottagaren i denna medlemsstat rätt till avdrag enligt det särskilda förfarande som föreskrivs i direktiv 2008/9/EG⁽²⁾ av den 12 februari 2008?
- 2) Har det någon betydelse för svaret på denna fråga att den inhemska skattemyndigheten har återbetalat skatten till tjänsteleverantören enbart till följd av den rättelse som vidtagits av fakturan, trots att tjänsteleverantören inte har återbetalat något till tjänstemottagaren på grund av att ett insolvensförfarande avseende dess tillgångar inletts?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 2006, s. 1).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2008/9/EG av den 12 februari 2008 om fastställande av närmare regler för återbetalning enligt direktiv 2006/112/EG av mervärdesskatt till beskattningsbara personer som inte är etablerade i den återbetalande medlemsstaten men i en annan medlemsstat (EUT L 44, 2008, s. 23).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polen) den 21 februari 2023 – Rada nadzorcza Getin Noble Bank m.fl. mot Bankowy Fundusz Gwarancyjny

(Mål C-118/23, Getin Holding m.fl.)

(2023/C 205/29)

Rättegångsspråk: polska

Hänskjutande domstol

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Parter i det nationella målet

Sökande: Rada nadzorcza Getin Noble Bank m.fl.

Motpart: Bankowy Fundusz Gwarancyjny

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 85.2 och 85.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012⁽¹⁾ jämförd med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (EUT C 202, 2016, s. 389) och artikel 19.1 andra stycket i fördraget om Europeiska unionen ska tolkas så, att när styrelsen för en enhet under resolution väcker talan vid en nationell förvaltningsdomstol mot ett beslut om tvångsresolution, ett effektivt rättsmedel även anses försäkrat de personer som inom ramen för ett överklagande av detta beslut kan anses ha ett berättigat intresse av att få saken prövad, då domstolen, när den prövar beslutet, inte är bunden av de grunder och yrkanden som anförs inom ramen för talan samt av den rättsliga grund som åberopats, och domen i det målet har allmängiltig verkan (*erga omnes*) och att dessa personers berättigade intresse att få saken prövad inte är beroende av att ovan nämnda beslut överklagas särskilt vid förvaltningsdomstolen?
- 2) Ska artikel 85.3 i direktiv 2014/59/EU, genom vilken det införs ett krav på skyndsamt domstolsprövning, samt artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och artikel 19.1 andra stycket i fördraget om Europeiska unionen, genom vilka det föreskrivs ett effektivt rättsligt skydd, tolkas så, att de utgör hinder för tillämpning av en processrättslig bestämmelse i en medlemsstat, enligt vilken den nationella förvaltningsdomstolen är skyldig att pröva samtliga mål, i vilka talan väckts mot resolutionsmyndighetens beslut, i förening med varandra om en sådan bestämmelse tillsammans med andra krav i den nationella förvaltningsprocessrätten innebär att det kan visa sig vara alltför svårt, om inte omöjligt, att meddela dom i målet inom skälig tid, med hänsyn till det stora antalet sådana mål?